

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.II.30.071/2021/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Mayer M. Balázs Ügyvéd Iroda (ügyintéző: dr. Mayer M. Balázs ügyvéd, cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Máriás Julianna ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen társasági határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 11.G.40.071/2020/38. számú ítélete ellen a felperes által 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 (százezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az alperes a cégjegyzékben Cg.00-00-000000. számon nyilvántartott gazdasági társaság; a felperes az alperes 10% üzletrésszel rendelkező tagja, míg az alperes másik tagja 90% arányú üzletrésszel a gazdasági társaság

[2] A felperes – aki ekkor az alperessel munkaviszonyban álló, annak önálló képviselőjére jogosult ügyvezetője is volt – és az alperes többségi tulajdonos tagja között 2019. decemberétől egyeztetések zajlottak a többségi tulajdonos üzletrészenek átruházásával összefüggésben; 2020. január 8-án a felperes, valamint az alperes jelenlegi ügyvezetője, 'jelenlegi ügyvezető neve' és a többségi tulajdonos törvényes képviselője, 'többségi tulajdonos képviselője' között egy személyes egyeztetés is történt.

[3] Az alperes 2020. február 7. napjára taggyűlést hívott össze, melyre szóló meghívót a felperes lakcímére 2020. január 21. napján postára adta. A felperes a taggyűlés időpontjában külföldön tartózkodott, sem személyesen, sem képviselő útján sem vett részt a legfőbb döntéshozó szerv tevékenységében.

[4] A taggyűlésen a többségi tulajdonos részvételével meghozatalra került az 1/2020. (II.07.) sz. határozat az alperesi társaság 2019. évi beszámolójának jóváhagyásáról, a 2/2020. (II.07.) sz. határozat az osztalékfizetés megtagadásának tárgyában, a 3/2020. (II.07.) sz. határozat az alperes székhelyének módosításáról, a 4/2020. (II.07.) sz. határozat a könyvvizsgáló megbízásáról. Az alperesi taggyűlésen az 5/2020. (II.07.) sz. határozatban döntés született arról, hogy figyelemmel arra, miszerint az elővásárlási joggal rendelkező kisebbségi tag felperes álláspontja az alperes többségi tulajdonosának üzletrész átruházása tárgyában nem ismert, az e tárgyban meghozandó döntés elhalasztásra kerül. Az alperes a 6/2020. (II.07.) sz. határozatban a felperesi ügyvezető visszahívásáról, munkaviszonyának rendes felmondással történő megszüntetéséről, a 7/2020. (II.07.) sz. határozatában a társasági szerződés egységes szerkezetű módosításáról döntött.

[5] A felperes a 2020. március 19. napján előterjesztett keresetében a 2020. február 7. napján megtartott alperesi taggyűlésen meghozott 1/2020. (II.07.) – 7/2020. (II.07.) számú határozatok hatályon kívül helyezését kérte a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:35. § és 3:37. § (1) bekezdése alapján, arra való hivatkozással, hogy e

határozatok a Ptk. 3:17. § (1), (5) bekezdése, 3:91. § (4) bekezdése, 3:110. § (1) bekezdése, valamint 3:190. § (1) bekezdése rendelkezéseibe ütköznek.

[6] Előadta, hogy 2020. január 23. napján hagyta el gy.-i lakóhelyét külföldre utazása miatt, ám utazásának időpontjáról előzetesen tájékoztatta az ügyvezetőt és a többségi tulajdonost is. Állította, hogy névértéken az üzletész elővásárlási jogával élni kívánt, ám a vevő névértéket meghaladó ajánlatot tett, így ajánlatát a többségi tulajdonos nem fogadta el. Jogi álláspontja az volt, hogy a taggyűlés összehívása nem volt szabályszerű a Ptk. 3:190. § (1) bekezdése, valamint 3:91. § (4) bekezdése rendelkezései folytán, mivel a taggyűlésre a tagokat úgy kell meghívni, hogy a meghívó elküldése és a taggyűlés napja között legalább 15 nap elteljen. Hivatkozása szerint a taggyűlési meghívó értesítését 2020. január 23. napján dobták be a postaládájába, de ebben az időpontban már megkezdte külföldi tartózkodását. Ajánlott küldemény esetén a feladástól számított ötödik munkanapon kell a belföldi címzetthez megérkezettnek tekinteni a küldeményt, ez az időpont pedig az ő esetében 2020. január 30. napja volt. Ebből viszont az következik, hogy a 2020. február 7. napján megtartott taggyűlés összehívása szabályszerűtlen, hiszen a 15 napos időköz nem megtartott. Álláspontja szerint az alperes rosszhiszeműen járt el, a taggyűlésen való részvételi jogát, személyes megjelenését, az ott való képviseletét ellehetetlenítette. A keresetben a támadott határozatokról való tudomásszerzés időpontjaként a taggyűlési jegyzőkönyv kézbesítési időpontját jelölte meg, amely 2020. február 19. napja volt.

[7] Az alperes érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását, a felperes perköltségében marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy a taggyűlési meghívó 2020. január 21. napján – a felperes utazási időpontjáról való közlését megelőzően – kiküldésre került, a küldemény átvételéről, képviseletéről a felperes gondoskodhatott volna. Csatolta a meghívó 2020. január 21-ei postára adását igazoló küldemény feladóvevényét. Álláspontja szerint a taggyűlést érvényesen hívták össze, jogszabálysértés nem történt, mivel a Ptk. 3:190. § (1) bekezdése a meghívók elküldésétől és nem átvételétől számított tizenöt napot ír elő a taggyűlés napjáig. Állítása szerint az alperesi ügyvezető csupán a taggyűlési meghívó kézbesítését követően értesült a felperes távollétéről, mégpedig annak egyik e-mailjéből. Hivatkozott arra, hogy a tagok szavazati arányára figyelemmel a felperes részvételi jogának, illetve azon keresztül szavazati jogának a gyakorlása nem gátolta volna a határozatok meghozatalát. Nem tette vitássá a perben, hogy a taggyűlési jegyzőkönyvet a felperes 2020. február 19. napján vette kézhez.

[8] A felperes a perfelvételi szakban keresetváltoztatást terjesztett elő a taggyűlési határozatok Ptk. 1:5. § (1) bekezdés rendelkezésébe ütközésre, mint jogszabálysértésre hivatkozással. Nem vitatta, hogy 30 napon belül nem hivatkozott a Ptk. 1:5. § (1) bekezdésével szabályozott joggal való visszaélésre, de e körben arra utalt, hogy az említett szabályozás egy olyan általános polgári jogi alapelv, amelyet a bíróságnak a jogvita eldöntése szempontjából figyelembe kell venni külön hivatkozás nélkül is, valamint bár a keresetlevél a joggal való visszaélés jogcímét ugyan nem tartalmazta, arra azonban utalás történt a keresetlevélben, hogy az alperes eljárása rosszhiszemű volt.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az alperesnek 15 nap alatt fizessen meg 625 000 forint perköltséget.

[10] Ítéletének indokolásában hangsúlyozta, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 185. § (1) és (2) bekezdése alapján a felperes a per során meg nem engedett keresetváltoztatást tett. Az alperes elévülési kifogása ebben a részben eredményre vezetett. A keresetlevélben azon jogsértéseket, illetve létesítő okiratba ütközéseket kell megjelölni, amelyek alapján a felperes a határozat hatályon kívül helyezését kéri. Mindezekre figyelemmel a felperes Ptk. 1:5. §-ára alapított joggal való visszaélésre hivatkozását, annak határidőn túl történt előterjesztése miatt, nem találta megalapozottnak.

Rámutatott arra, hogy a joggal való visszaélés megvalósulása nem függ az alanyi jog gyakorlójának tudati, akarati állapotától, annak jó- vagy rosszhiszeműségétől, felróhatóságától, azaz nem azonosítható a rosszhiszeműséggel; bár a felperes az alperes rosszhiszemű eljárására a keresetlevélben valóban hivatkozott, de ez nem azonos a csak nem vitásan a 30 napos keresetindítási határidőn túl hivatkozott joggal való visszaéléssel. Kiemelte, hogy a joggal való visszaélés kivételesen szabhat határt az alanyi jog szabad gyakorlásának, hiszen csak a tételes jog elvárásaival és céljával nyilvánvalóan szembe helyezkedő joggyakorlás minősül joggal való visszaélésnek. Ez utóbbi kizárólag olyan generálklauzula, amely csak akkor alkalmazható, ha a tényállás megítéléséhez konkrét norma nem áll rendelkezésre. Ez a feltétel azonban nyilvánvalóan nem áll fenn, hiszen a Ptk. 3:17. §-a és 3:190. §-ai szabályozzák a taggyűlés összehívását, így létezik tételes norma a perbe vitt jog alapján történő igényérvényesítésre. Egyebekben a per során nem bizonyosodott be a felperesi állítás, miszerint az alperes szándékosan olyan módon hívta volna össze a taggyűlést, hogy annak időpontja a felperesi távollét időtartamára essék. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján, 'többségi tulajdonos képviselője' és 'jelenlegi ügyvezető neve' nyilatkozatára hivatkozva, tényként megállapíthatónak találta az elsőfokú bíróság, hogy a taggyűlés megtartását megelőzően a felperes tájékoztatta arról az alperesi képviselőt, hogy taggyűlés összehívására fog sor kerülni, így módjában állt volna külföldi tartózkodása idején képviselőtéről gondoskodni.

[11] A Ptk. 3:37. § (1) bekezdésére alapított keresetet a felperes határidőben terjesztette elő, ennek kapcsán a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség arra, hogy a támadott taggyűlési határozatok jogsértőek. E körben kifejtette, hogy a Ptk. 3:17. § (1), (5) bekezdései értelmében a döntéshozó szerv ülésének összehívása körében a vezető tisztségviselő köteles a meghívót megküldeni vagy közzétenni. A jogszabályi rendelkezések a vezető tisztségviselők kötelezettségévé kizárólag a meghívó küldését teszik, arra nézve nincs jogszabályi rendelkezés, mely szerint az ügyvezető egyéb módon is értesíteni köteles arról a tagokat, hogy taggyűlést hívott össze. Nem tulajdonított a jogvita eldöntése szempontjából jelentőséget annak, hogy mikor került kézbesítésre a taggyűlési meghívó a felperes részére, mert a Ptk. 3:190. § (1) bekezdése a meghívók elküldéséhez rendeli a 15 napos időtartam előírását, azaz a meghívók elküldése és a taggyűlés napja között kell a 15 napnak eltelnie. Így a jogvita eldöntése szempontjából teljesen közömbös, hogy az egyébként határidőben elküldött meghívó mikor érkezett a felpereshez, márpedig a tényállás szerint 2020. január 21. napján a felperes részére a meghívót megküldték, így a február 7-i taggyűlés jogszerűen megtartható volt. Ezen pedig a Ptk. 3:90. § (4) bekezdése sem változtat, mert ez a gazdasági társaságokra vonatkozó közös szabály csupán a jognyilatkozatok megtételének módja és ideje körében tartalmazza azt a rendelkezést, hogy amennyiben az írásbeli jognyilatkozatot postán küldik el, azt az ellenkező bizonyításig a tértivevényen feltüntetett átvételi időpontban, ajánlott küldemény esetén a feladástól számított ötödik munkanapon a belföldi címzetthez megérkezettnek kell tekinteni.

[12] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem találta jogszabálysértőnek a hozott taggyűlési határozatokat, ezért a felperes keresetét elutasította.

[13] Az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes által a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint felszámított, az ügyvédi munkadíjból álló perköltség megtérítésére. Az ügyvédi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg a csatolt megbízási szerződés V/1. pontja szerint 25 000 forint/óra figyelembevételével 625 000 forintban a tárgyalási órák alapján azzal, hogy a tárgyaláson kívüli tevékenységre, az alperes nyilatkozata szerint (mely a

tárgyaláson kívül végzett tevékenység tekintetében egyező volt a felperes jogi képviselője által tett nyilatkozattal) 20 munkaórát számolt el.

[14] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek megfelelő döntés meghozatalát, az alperes első- és másodfokú perköltségében marasztalását; másodlagosan kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat meghozatalára való utasítását; harmadlagosan akként kérte az ítélet részbeni megváltoztatását, hogy a felperest terhelő elsőfokú perköltséget az ítéltábla 375 000 forintba szállítsa le.

[15] Előadta, hogy sem az alperes, sem a többségi tulajdonos ügyvezetője egyszer sem rögzítették írásban a tervezett taggyűlés időpontját. Így a felperesnek a taggyűlésen részt venni, képviseléről ott gondoskodni nem állt módjában. Hivatkozott arra, hogy 2020. január 20. napján írta meg a többségi tulajdonos képviselőjének, miszerint rövidesen 3 hétre elutazik, ez azt jelenti, hogy már január 20-án tisztában volt azzal, hogy a felperes mikor fog elutazni, ehhez képest már másnap, január 21-én sor került a taggyűlési meghívók kiküldésére. Az elsőfokú bíróság tévesen vélte bizonyítottnak 'jelenlegi ügyvezető neve' és 'többségi tulajdonos képviselője' tanúk nyilatkozata alapján, hogy január 8-án már megjelölésre került a taggyűlés konkrét időpontja. Emellett pedig alap nélkül hagyta figyelmen kívül az elsőfokú bíróság, hogy a felperes ugyanezen a megbeszélésen a megvásárolt repülőjegye birtokában ténylegesen is közölte az utazás időpontját az alperessel. A felperes tehát nem volt tisztában még január 8-án sem a taggyűlés konkrét időpontjával, így információ híján taggyűlési képviselőre sem adhatott megbízást senkinek. Megalapozatlanul hagyta figyelmen kívül az elsőfokú bíróság a körülmények mérlegelése során a felperes e-mail címének elérése körüli anomáliát. 'többségi tulajdonos képviselője' ugyanis perbeli nyilatkozatával is igazolta, hogy őt a felperes január 21-én, valójában azonban a január 20-án kelt e-mailjével tájékoztatta az utazásról, amely levélre választ küldött a felperes egyik e-mail címére. Ezt a levelet azonban a felperes nem kapta meg, mivel a postafiókjába január közepétől kezdődően nem tudott belépni. A postafiók jelszavát éppen 'többségi tulajdonos képviselője' utasítására változtatta meg az alperes informatikusa úgy, hogy a felperes ne tudja ténylegesen elérni az e-mail címére kapott üzeneteket, következésképpen ne is értesülhessen arról, hogy január 21-én a meghívót kiküldték. Ezt az információt mindezek miatt csak a január 23-án továbbított e-mailból tudta meg. A fellebbezési álláspont szerint az alperesnek ezt a visszaélészerű joggyakorlását az alperesi informatikus elsőfokú eljárásban csatolt levele is tanúsítja. 'többségi tulajdonos képviselője' mindezek ellenére a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy csak a felperes tudta megváltoztatni az e-mail címet, így szavahihetősége is megdőlt. Az alperes a taggyűlés időpontjának kitűzése, a taggyűlés összehívása során rosszhiszeműen járt el, a kereseti kérelemben pedig tartalmilag előterjesztett joggal való visszaélés megvalósult.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, a felperes marasztalását az általános forgalmi adót nem tartalmazó, 100 000 forint összegű ügyvédi képviseléssel felmerült másodfokú perköltségében.

[17] Hivatkozott arra, hogy a 2020. január 18-án megtartott személyes találkozón elhangzott a taggyűlés tervezett időpontja. Ezt a felek közötti elektronikus levelezés tartalma bizonyítja is. Az alperes január 23-i e-mailjéből kitűnik, miszerint a felperes tisztában volt a taggyűlés összehívásának tényével, napirendi pontjaival és annak időpontjával is. A taggyűlési meghívó kiküldése előtt a felperes nem tájékoztatta az alperesi ügyvezetőt az elutazásáról, a felperes pedig maga helyett meghatalmazott képviselőt igénybe vehetett volna a taggyűlésen, amelyről azonban önhibájából nem gondoskodott. Az alperesi ügyvezető a taggyűlés összehívása körében bizonyítottan minden törvényes határidőt betartott. Hangsúlyozta, hogy az alperes ügyvezetőjének a taggyűlés összehívása előtt a felperes

elutazásáról nem volt tudomása, így a taggyűlés időpontjának a kijelölése során nem állhatott fenn sem rosszhiszeműség, sem joggal való visszaélés. Az e-mail cím letiltására történt fellebbezési hivatkozásra megjegyezte, hogy az abban írt e-mail cím közömbös és lényegtelen, hiszen a felek közötti levelezés nem azon, hanem egy másik e-mail címen zajlott, ám az ezzel kapcsolatos anomáliákat már az elsőfokú eljárásban maradéktalanul sikerült tisztázni. Az elsőfokú ítéletben részére megállapított perköltséget pedig arányosnak találta; a jogi képviselő által készített iratok megírásával, a felperesi iratok tanulmányozásával és elemzésével, a tárgyalásokra történő felkészüléssel, illetőleg a tárgyaláson eltöltött idővel arányban álló perköltséget állapított meg az elsőfokú bíróság, annak mérséklése jogtalan és méltánytalan lenne.

[18] Az ítéltábla a felperes fellebbezését a Pp. 376. § (1) bekezdésében és 370. § (1) bekezdésében, valamint a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III.6.) Korm. rendelet 27. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel tárgyaláson kívül bírálta el, és azt nem találta alaposnak.

[19] Az elsőfokú bíróság a tényállást megalapozottan állapította meg, érdemben abból helyes jogkövetkeztetést vont le, az érdemi döntése is helytálló, annak indokaival az ítéltábla mindenben egyetértett.

[20] Csupán a fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá az ítéltábla az alábbiakra:

[21] Osztotta az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek a meg nem engedett keresetváltoztatás tekintetében kifejtett álláspontját. A Ptk. 3:36. § (1) bekezdése értelmében a határozat hatályon kívül helyezése iránt attól az időponttól számított harminc napon belül lehet keresetet indítani a jogi személy ellen, amikor a jogosult a határozatról tudomást szerzett vagy a határozatról tudomást szerezhetett volna. Egységes és következetes a bírósági gyakorlat abban, hogy a társasági határozat hatályon kívül helyezése iránti perben a felperesnek a szubjektív keresetindítási határidőn túl előadott indokait a határozat jogsértő voltának megállapítása során figyelmen kívül kell hagyni (BDT2019. 4020, BDT2019. 4019, BDT2014. 3085, PJD2017. 18 számon közzétett döntések, amelyek indokaival az ítéltábla egyetért). A felperes a Ptk. 1:5. §-ára a keresettel érintett taggyűlési határozatok hatályon kívül helyezési okaként a szubjektív harminc napos határidőn belül nem hivatkozott, a későbbi tudomásszerzésre nem is utalt, de a kereseti tényelőadások szerint a későbbi tudomásszerzés fel sem merült. A keresetlevélben írt, a Ptk. 1:3. §-ában írt alapelvvel ellentétes, a látszattal ellentétes valóságról tudó vagy tudnia kellő „rosszhiszeműség” nem azonosítható a Ptk. 1:5. §-ában felhívott, az alanyi jog formálisan jogszerű, de társadalmi rendeltetésével ellentétes gyakorlását megtestesítő joggal való visszaéléssel, a megkülönböztetés az elsőfokú bíróság által előadott indokaival az ítéltábla mindenben egyetértett. Nem helytálló a felperes azon érvelése, hogy a polgári jogi alapelveket a bíróságnak hivatalból figyelemmel kellene venni, mivel ez az értelmezés kiüresítené a Ptk. 3:36. § (1) bekezdésének előírását, és ellentétbe kerülne a Pp. 2. § (2) bekezdésében írt, a perbe vitt jogokkal rendelkezésből következő kérelemhez kötöttséggel, valamint ennek részeként a Pp. 342. § (3) bekezdésében meghatározott joghoz kötöttséggel is. Mindezekből következően nincs jelentősége mindazoknak a hivatkozásoknak, amelyek a taggyűlés a Ptk. 3:17. §-a és 3:190. §-ai alapján tételesen meghatározott szabályainak megtartásán túl az alperesnek a felperesi távollét idejére való összehívási szándékát érintették.

[22] Az elsőfokú bíróság mindenben a jogszabályi rendelkezések alapján vonta le azt a helyes jogi következtetést, hogy a Ptk. 3:190. § (1) bekezdése alapján a meghívók elküldése és a taggyűlés napja között kell 15 napnak elteltie, ezért nincs annak jelentősége, hogy a meghívó mikor érkezett a felpereshez. A „meghívók elküldése” kifejezés egyértelmű és kiterjesztően nem értelmezhető. A következetes jogalkalmazói értelmezés (így PJD2016.

12 számon közzétett döntés, amely indokaival az ítéltábla egyetért) szerint a taggyűlés akkor tekinthető szabályszerűen összehívottnak, ha a tag részére szóló meghívó annak székhelyére, lakóhelyére megküldésre kerül, és a meghívó megküldésén túl a Ptk. nem ír elő egyéb kötelezettséget. Mindezek miatt nem releváns a per eldöntése szempontjából az, hogy rögzítették-e írásban a taggyűlés tervezett időpontját annak összehívása előtt vagy sem. Nincs jelentősége ezért annak sem, hogy 2020. január 21-ét megelőzően a taggyűlés tervezett időpontjával kapcsolatban ki és miről adott vagy nem adott tájékoztatást és kinek a részére, azzal együtt, hogy 2020. január 23-án, azaz a meghívó kiadását követő második napon – a felperes által sem vitatott módon – a felperes értesült a taggyűlés összehívásáról és annak konkrét időpontjáról is. Ugyanezért nem bír relevanciával az sem, hogy a 2020. január 8-i személyes megbeszélésen a taggyűlés időtartamával, a felperes tartózkodásával kapcsolatban mi hangzott el. Közömbös az előzőek miatt a fellebbezésben hivatkozott e-mail cím elérés körüli anomália is, amelyet legfeljebb a joggal való visszaélés körében lehetett volna értékelni.

[23] Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítélet megalapozottan foglalt állást arról, hogy a keresetlevélben előadott okokból a támadott határozatok nem jogszabálysértőek, a keresetet ezért helytállónan utasította el.

[24] Az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékére, a jogi képviselő által előterjesztett beadványok számára, tárgyaláson jelenlétére, az ügy ténybeli és jogi megítélésére figyelemmel a jogszabályi rendelkezések szerint határozta meg az alperes javára megítélt elsőfokú ügyvédi munkadíj összegét, annak mérséklését alátámasztó okokat a felperes nem is adott elő, és annak leszállítására az ítéltábla sem talált indokot.

[25] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a felperest az alperesnek a csatolt megbízási szerződés szerint az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított összegű, általános forgalmi adót nem tartalmazó másodfokú ügyvédi munkadíja mint perköltség megfizetésére.

[27] A másodfokú perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 344. § (1) bekezdésén alapult.

Debrecen, 2021. május 20.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró